

Horváth József: A digitális világban az okosabb és óvatosabb marad talpon

2025 április 13. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Végre valaki ki merte mondani!

Napjaink híreit olvasva egyre erősebb bennem a nosztalgia az analóg világ iránt. Akkor még minden sokkal egyszerőbb volt, vagy legalábbis annak tűnt. A titkosszolgálati világban is. Vaszilij Mitrohin, a szovjet titkosszolgálat, a KGB irattárosa évtizedeken keresztül jegyzetelt. Mint egy középkori szerzetes másolta az akták általa fontosnak vélt adatait, amit aztán a dácája padlója alá rejtett el. És várt. Az idő a Szovjetunió felbomlásával, 1991-ben jött el. Akkor besétált a moszkvai brit nagykövetségre, hóna alatt a jegyzetei egy részével. Egy év múlva már az Egyesült Királyságban élt.

Ebben az analóg világban még azt tanították, hogy az ellenséges hírszerző és a neki dolgozó ügynök közötti legkockázatosabb feladat a megszerzett információk átadása. Ha ekkor sikerül lebuktatni őket, akkor akár nyílt eljárásban is bíróság elé lehet állítani őket. Akkor még fedett találkozó, pillanattalálkozó, tárgyi postaláda, rejtjelzett üzenet fogalmait tanították az elhárításnál.

Aztán jött a digitális, szép új világ, és fenekestül felforgatott mindent. Tömegessé váltak a mobiltelefonok, jöttek a szöveges üzenetek. Majd az internetes információrobbanás. Napjainkban már szinte mindenki az interneten kommunikál. Ezen keresztül éljük az életünket. Levelezünk, fényképeket, videókat küldünk. Dolgozunk, pénzt utalunk, a boltban fizetünk. A legtöbben örülnek, hisz úgy érzik, hogy ezáltal könnyebb lett az életük. Egyszerűbben és gyorsabban tartják a kapcsolatot családjukkal, barátaikkal.

De 2013-ban jött Edward Snowden, aki már ennek az új világnak az embere volt. Az amerikai Nemzetbiztonsági Ügynökség (NSA) alvállalkozójaként dolgozva megismerte, hogy milyen profi kémszoftverekkel ellenőrzik tömegesen az emberek kommunikációját. Kiderült, hogy már nemcsak célirányosan végeznek megfigyeléseket az amerikai szolgálatok, hanem tömegesen gyűjtik, elemzik a digitális világban keletkező információkat. Még ugyanebben az esztendőben derült ki, hogy

az amerikaiak lehallgatták, megfigyelték Angela Merkel német kancellárt, valamint kormánya számos tagját is. Ahogy sok nyugat-európai politikus telefonjait, sms-eit is nyomon követték. A hír kipattanása után a várt botrány elmaradt. Diszkrét diplomáciai tárgyalásokon elsimították a feszültséget.

Közben kiderült az is, hogy a németek meg lehallgatták a franciákat. Szóval egyértelművé vált, hogy a digitális kommunikáció kétségtelen elnyelése mellett jelentős veszélyeket is hordoz magában. Ezek után azt gondolhatjuk, hogy mind a politikusok, mind a titkosszolgálatok levonták a megfelelő konzekvenciákat, tanultak a leckéből. Ami persze igaz is. Legalábbis az oroszok a maguk kissé bumfordi, de józan módján léptek.

Putyin elnök utasította a titkosszolgálatokat, hogy az igazán érzékeny műveleteiknél térjenek vissza a papíralapú rendszerre. Mechanikus írógép, dosszié, védett irattár. Az internetről pedig lekapcsolták őket. A nyugati szolgálatok szofisztikáltabb megoldást választottak. Rejtjelző szoftverek, speciálisan kódolt telefonok, számítógépek.

Amelyek persze kicsit nehezkesebbek, bonyolultabbak, esetleg lassabbak is a polgári eszközöknél. Ezért aztán sokan csak felesleges nyűgnek érzik a használatukat.

És innen indul a probléma.

Amikor a politikus nem érzi annak a súlyát, hogy országának védelme nehézségekkel is jár. Akkor is, ha ez kényelmetlen. Mert az információkat védeni kell. Ha pedig ezt nem teszik meg, akkor aztán jönnek a botrányok. Amibe jobb esetben csak a politikus bukik bele. Rosszabb esetben súlyos nemzetbiztonsági, gazdasági és politikai károkat szenved el az érintett állam.

Liz Truss, aki nem egészen ötven teljes napig volt brit miniszterelnök, nyílt üzenetben írt az Északi Áramlat gázvezeték felrobbantása után az amerikai külügyminiszternek: „Megcsináltuk!” Ahogy a mostani lengyel külügyminiszter is így írt akkor: „Köszönjük, Amerika!” Nyilván egyik üzenetnek sem örültek Washingtonban, hiszen ekkor már javában folyt az a művelet, amivel igyekeztek elterelni magukról a gyanút a robbantással kapcsolatban.

Napjaink legfrissebb botránya szintén az amerikai fővárosban robbant ki. Az új vezetés több tagja, köztük a nemzetbiztonsági tanácsadó, miniszterek, a CIA igazgatója zártan gondolt Signal-csoportokon belül kommunikáltak érzékeny katonai műveletekről. Amibe „véletlenül” egy újságíró is bekerült, aki aztán közhírré tette, amit így megismert. Sőt időközben az is kiderült, hogy nyílt Gmail-levelezést is használtak. Márpedig egy világhatalom, amely ráadásul belső ellenségével, a „mélyállammal” éppen most készül leszámolni, ezt nem

engedheti meg magának.

Nem véletlenül nyilatkozta Donald [Trump](#) elnök: „Ha rajtam múlna, mindenki egy olyan szobában ülne együtt, aminek a falai szilárd ólomból vannak. De az élet ezt nem mindig teszi lehetővé.”

Ez sajnos igaz, még kisebb ország esetében is. Ám ennek ellenére nem lehet lemondani az alapvető biztonságról. Ami lehet, hogy nehezebb, lassúbb. De az okos, óvatos politikusok ezzel tisztában vannak, bekalkulálják. Ebből fakadóan minimalizálják a digitális kommunikációt. Aki nem így tesz, az inkább előbb, mint utóbb elbukik. Vagy zsarolhatóvá válik. Ebben

a szemünk előtt alakuló új világrendben az okosabb, az óvatosabb marad talpon. Ugyanis lassan ott tartunk, hogy néhány kattintás, néhány érintés az okoseszközökön is végzetes károkat okozhat országoknak, birodalmaknak. Ezért hatalmas a politikusok felelőssége.

Egy államnak hiába van elméletileg a világ legjobb, leghatékonyabb titkosszolgálatja, ha vezetőinek a képességei gyengék, akkor el fognak bukni.

Horváth József

A szerző a Szuverenitásvédelmi Kutatóintézet igazgatója

www.magyar nemzet.hu

Ajánló